

Josep Carner

L'OREIG ENTRE LES CANYES

JOSEP CARNER

L'OREIG ENTRE
LES CANYES

Edicions 62

Primera edició:

L'oreig entre les canyes. Barcelona: edició de l'autor.
Impremta Nicolau Poncell, 1920.

Nova edició a la col·lecció Poesia: setembre del 2025.

Es reproduceix el text publicat a Josep Carner, Obra pètica ECOC 1/1.
Llibres de poesia 1904-1924. Barcelona, 2016. Edició de Jaume Coll,
però se'n modernitza l'ortografia.

© 2025 by Hereus de Josep Carner

© 2025 per l'edició by Jaume Coll Llinàs

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.

Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo

Impressió: Liberdigital

ISBN: 978-84-297-8299-8

Dipòsit Legal: B. 15.152-2025

Tots els drets reservats

TAULA

L'OREIG ENTRE LES CANYES

1	La fulla	15
2	El parany	19
3	El salt de la mar	20
4	Magda	27
5	Balada de Nadal per a cantar-la els pirates de la mar	32
6	Tarda d'estiu	34
7	La marinada	36
8	Tamborinada	42
9	L'errívola	44
10	Les tenebres del bosc	46
11	El tenderol	47
12	El son	49
13	El palau del vent	51
14	Comiat	53

LA FONT ESQUERPA

15	La font esquerpa	57
16	A una boca	58
17	Enyorança	59
18	Pietat de la natura	60
19	Cançó de gener	61

20	Cançó de la futilitat amorosa	62
21	Canto la glòria...	64
22	La guspira del gaudi	65
23	Amor finat	66
24	Cançó de la divina lassitud	67
25	El conhort	68
26	Oració al Maig	70
27	Gerani rosa	71
28	Destins	72
29	Com fredolic	73
30	La pluja	74
31	A dos amics, en ma diada	76
32	Reposessió	77
33	Camí tenebrós	78
34	Departiment	79
35	Hivern	80
36	Cançó inexorable	81
37	Senyor, quan jo pecava...	83
38	Elegia	84
39	Recança	85
40	El roig averany	86
41	Canticel	87
42	Estels	88
43	Un enuig	89
44	Aquesta fou...	90
45	Vestit negre, capell blanc	91
46	Allà d'allà	92
47	Preguntant	94
48	Idil·li inert	95

49	Novetat en la nit	98
50	Estiu	99
51	El gessamí i la rosa	100
52	El do	101

L'OREIG ENTRE LES CANYES

LA FULLA

Era alta nit, i d'un posat
esquerp. Enfora de ciutat,
jo anava dins
un carreró ple de jardins
i de casetes ben barrades.
Hom veia trémer, en remolins,
les polsegueres malmenades.

En el començ del carreró
hi ha un gran barranc (de nit, fa por)
amb una arbreda espedeïda;
a l'altra banda, una paret,
i, mig perdut, un fanalet,
sobre el barranc, que plora i crida.

Dalt del carrer hi ha la muntanya
(de nits tan alta, tan estranya).
Si hom es gira, com desfent
el seu camí, veu en el vent
llegües desertes, inhumanes,
i, al lluny de tot de les afraus,
les llumenetes ciutadanes
com llantions de tantes naus.

I vet aquí que en l'alta nit
el vent dequeia. Tot seguit

que es mig posava la capulla,
per un refrec gentil, pausat,
jo vaig sentir que al meu costat
feia camí una fulla.

¿D'on va venir?
Jo poc ho sé.
Faig una passa en el camí
i ella també.
Si m'aturava a mig carrer
ja no sentia el frec lleuger;
que cada cop, la dolça esclava,
tant desitjava
mes passes encertar,
que, quan encara jo dubtava,
ella devia endevinar.
Era una fulla vermellenca,
potser esqueixada de son branc
quan el ventot féu esvoranc
en l'alta arbreda tardorenca;
potser caiguda, mig llaumenca,
veient al cel l'última llenca
d'un núvol roig, color de sang.
Potser va caure per malalta;
potser per viure entre la gent;
potser amb l'afany de ser més alta
si se l'enduia un cop de vent.

Volia dir-me, tota pia,
algun secret, amb dolç desmai:
gosava un poc, i se'n dolia,
i així restava a mig esplai.
Volgué dir coses ignorades
mig escondida entre ventades,
planys i cruixits de tot arreu:
quan jo em parava a oir-la sola,
llavors restava, la fullola,
tota poruga i sense veu.

Quan vaig obrir la meva porta,
la pobra fulla ja era morta:
no va conèixer mon llindar.
Vaig mirar enfora; vaig tancar.
I, en la cofurna, llarga estona
vaig ésser esmaperdut,
com si em garfís una pregona
inconeguda solitud.
Vaig seure las, caigut el rostre:
perdent la llur consuetud,
com m'ofegaven murs i sostre!:
igual que fustes d'un taüt.

Ma vida es feia ben pobrica.
Però em voltà, de mica en mica,
una planyívola musica
dels racons negres i quiets,
i vaig sentir dolços retrets:

me'ls feien cares blanques, fines,
de gent llevada per la mort,
amb un secret dintre llurs nines
que no trobà conhort;
i lluny restaren de ma via,
que vaig deixar-los per neguit,
per cansament, barroeria,
oblit o pressa, dins la nit.

Quin greu, d'haver-te desatesa,
oh fulla, dins la feredat!
Que no em castigui amb sa escomesa
el teu record, tot agreujat,
quan cerqui esplai en ma tristesa,
quan sigui jo fulla malmesa
en l'hora sense pietat.